

Sbírka zákonů a nařízení státu československého.

Částka 74.

Vydána dne 6. září 1921.

Obsah: (323.—325.) 323. Zákon, kterým se blíže upravuje dávka z majetku a z přírůstku na majetku u majetku zabraňného. — **324.** Nařízení, jímž provádí se zákon ze dne 14. dubna 1920, čís. 266 Sb. z. a n., o názvech měst, obcí, osad a ulic, jakož i označování obcí místními tabulkami a číslování domů. — **325.** Zákon, kterým se povoluje úvěr k úhradě potřeby státní správy železniční na opatření vozidel v roce 1921.

323.

Zákon ze dne 12. srpna 1921,

kterým se blíže upravuje dávka z majetku a z přírůstku na majetku u majetku zabraňného.

Národní shromáždění republiky československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Je-li hodnota, kterou započítán byl majetek zabraňný dle zákona ze dne 16. dubna 1919, čís. 215 Sb. z. a n., do základu pro uložení dávky z majetku a přírůstku na majetku dle ustanovení zákona o dávkách ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 Sb. z. a n. (pro Slovensko a Podkarpatskou Rus ve znění vlád. nař. ze dne 25. června 1920, čís. 424 Sb. z. a n.) vyšší než cena přejímací dle zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 Sb. z. a n., a byl-li majetek takový převzat úplně nebo částečně do 10 let, odepíše se poměrná část dávky, předepsané osobě dávkou povinné.

Nárok na odpis dávky podle odst. 1. přísluší i dědicům osoby dávkou povinné, třebaž zemřela před převzetím dotčeného majetku státem.

Přešel-li majetek státem převzatý ještě před převzetím s osoby dávkou povinné na osobu jinou za úplatu, má osoba dávkou povinná nárok na odpis dávky jen potud, pokud i tato úplata jest nižší než hodnota, jakou převzatý majetek náleží do vyměřovacího základu dávky.

Zhoršil-li se stav převzatého majetku ode dne 1. března 1919 do dne převzetí tak, že zhoršení to mělo vliv i na stanovení ceny pře-

jímací, připočte se, má-li se zjistiti nárok na odpis dávky podle odst. 1., tento úbytek hodnoty k ceně přejímací.

Naproti tomu jest od ceny přejímací odečísti hodnotu, jakou při vyměření ceny přejímací byly podle § 43 náhradového zákona započteny investice provedené po 24. dubnu 1919.

§ 2.

Ku zjištění částky, která se má odepsati, opraví se předpis dávky z celého majetku dávkou podrobeného se zřetelem k nižší ceně přejímací; rozdíl se odepíše.

§ 3.

Desítiletá lhůta počíná dnem 8. května 1920.

Dnem převzetí rozumí se den knihovní poznámky zamýšleného převzetí dotčených nemovitostí podle § 2 náhradového zákona, předcházející vkladu práva vlastnického pro stát podle § 26 náhradového zákona, nebo pro nabyvatele jmenované v § 28 téhož zákona.

§ 4.

Žádost za odpis dle §u 1 podati jest pod ztrátou nároku na odpis u berní správy (na Slovensku a v Podkarpatské Rusi u fin. ředitelství), která dávkou předepsala, nejdéle během 3 měsíců ode dne počínajíc, kdy přejímací cena (§§ 44 až 46 zákona náhradového) byla pravoplatně určena; o odvolání do vyřízení žádosti berní správou (fin. ředitelství) rozhodne zemský finanční úřad s platností konečnou.

Dojde-li na uložení dávky v době, kdy bude přejímací cena pravoplatně již určena a úřadu, jenž dávkou předepíše, stranou vykázána, jest vzítí na přejímací cenu zřetel již při vy-

měření dávky; případnou stížnost uplatnití jest v odvolání proti platebnímu příkazu o dávce (§ 40 zákona o dávce).

§ 5.

K částečné úhradě ztrát, které vzniknou odpisem dávky dle tohoto zákona, přispěje Státní pozemkový úřad pro účely uvedené v § 1, odst. 1., zák. o dávce z každého majetku do 8. května 1930 převzatého (§ 3) penízem, rovnajícím se 15% ceny přejímací, nečítajíc v to náhradu poskytnutou za investice od 24. dubna 1919 provedené.

Z příspěvku jest vyloučen majetek převzatý před působností tohoto zákona, pokud ceny přidělové byly již stanoveny.

§ 6.

Příspěvky tyto (§ 5) jsou splatny u státní pokladny hotově a najednou prvního dne pololetí (1. ledna neb 1. července), jež následuje po dni, kdy cena přejímací pravoplatně byla určena.

Splacení jejich zajistí se zápisem do náhradové knihy podle obdoby § 60 náhradového zákona.

§ 7.

Příspěvky v § 5 uvedené náležejí do výtěžku dávky a platí pro ně obdobně veškerá ustanovení § 1 zákona o dávce.

§ 8.

Chce-li strana zapraviti dávku majetkem zabraným (§ 55, odst. 1., čís. 6., a odst. 5., zákona o dávce), platí tyto předpisy:

1. Finanční správa může, vyslechnuvši v každém případě dříve Státní pozemkový úřad a podle potřeby též ministerstvo zemědělství, učiniti své rozhodnutí závislým na výhradách a podmínkách a může nabídku i zamítnouti.

2. Ministerstvo financí se zmocňuje, aby veřejnou vyhláškou stanovilo způsob a obsah nabídky, jakož i šestiměsíční lhůtu, do které jest nabídku podati; k nabídkám po uplynutí lhůty došlým nebude přihlíženo.

§ 9.

Zákon tento nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedením jeho pověřuje se ministr financí.

T. G. Masaryk v. r.

Černý v. r.

Dr. Hotowetz v. r.,

za ministra Hanačíka.

324.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 25. srpna 1921,

jmž provádí se zákon ze dne 14. dubna 1920, č. 266 Sb. z. a n., o názvech měst, obcí, osad a ulic, jakož i označování obcí místními tabulkami a číslování domů.

Na základě zákona ze dne 14. dubna 1920, č. 266 Sb. z. a n., nařizuje se toto:

ODDÍL I.

O názvech měst, obcí a osad.

Článek 1.

Pro každé město, obec a osadu (část osady) ustanoví ministr vnitřní úřední jméno, které si vytvořil jazyk československý.

Článek 2.

Pro města, obce a osady, v nichž dle posledního sčítání lidu obývá alespoň 20% státních občanů téhož, avšak jiného jazyka než československého, a pro sídla soudů a úřadů republiky, jichž působnost vztahuje se na soudní okres, v němž dle posledního sčítání lidu obývá takováto (alespoň 20%ní) národní menšina, jakož i u měst, obcí a osad, pro něž jazyk československý nevytvořil si zvláštního názvu, může ministr vnitřní ustanoviti za úřední název také onen, který vytvořil jazyk národní menšiny, jestliže lze zjistiti takový původní historicky ověřený název v jazyce národní menšiny a jestliže důvody administrativní neb jiné důležité nejsou tomu na překážku.

Za historicky původní názvy v jazyce menšiny zpravidla nelze považovati pouhé přizpůsobení československých místních názvů pravopisem nebo koncovkami jazyku národní menšiny, ani také umělé pozdější překlady a novotvary.

Článek 3.

Úředních názvů musí býti užíváno všemi soudy, státními a veřejnými úřady, orgány, ústavy a podniky, jakož i ve styku s nimi (§ 4 zák.).

Byl-li změněn dosavadní úřední název města neb obce, provede soud nebo příslušný úřad tuto změnu z úřední povinnosti ve veřejných knihách a záznamech.